

Brūnā pasaka

Mazais māla rūķis Prometejs kādreiz bija viens no varenākajiem Dundagas rūķiem. Viņš kopā ar gudro saimnieku Hanu, kas prata veselās četras valodas, uzbūvēja slaveno ķieģeļu cepli „Prometeji”. Cepli nosauca rūķa vārdā, bet rūķim to iedeva vectētiņš, kas to atveda no tālās zemes Grieķijas kopā ar stāstu par vareno Prometeju, kas cilvēkiem atnesa uguni. Kur gan rūķim Prometejam citur strādāt, ja ne ķieģeļu ceplī, kur vajadzīga stipra uguns ķieģeļu apdedzināšanai. Slaveni bija šie ķieģeļi. Saimnieki no tuvas un tālas apkārtnes brauca tiem pakaļ un mūrēja mājas. Gadījās, ka uguns izspruka no krāsnīm un gribēja cepli nodedzināt, tad rūķis ķērās pie darba - dzina ar ūdeni uguni atpakaļ krāsnī, ko šī te iedomājas, negantniece tāda!

Tad Hanam cepli atņēma, nu gluži kā pasakā kaķītim dzirnaviņas. Bet rūķis palika savā vietā, bija taču saimniekam solījis cepli neatstāt. Izrādījās, ka atnāca lāga cilvēki un sāka no māla veidot vāzes, krūzes un bļodas. Pat slavenais podu meistars Bogdāns no Latgales te kādu brīdi darbojās. Tas nu gan bija labs podnieks! Vēl tagad dažā labā dundžiņa mājā goda vietā stāv Bogdana māla podi.

Bet, ak, vai! Kaut kas ar tiem cilvēkiem notika, grūti rūķim ar visu gudro māla galvu cilvēka prātu saprast. Pēkšņi viss pazuda, un ķieģeļu ceplī uguns vietā vairs pa caurumiem tikai vējš sāka gaudot. Bet mazais Prometejs palika, jo bija taču Hanam solījis, un rūķi vārdur.

Un vēl rūķis, kam māla galva un sirds, zina, ka reiz nāks te cilvēki, kas godā cels vecos, labos „Prometejus”, un saimnieki atkal brauks pēc pašiem labākajiem Dundagas ķieģeļiem.